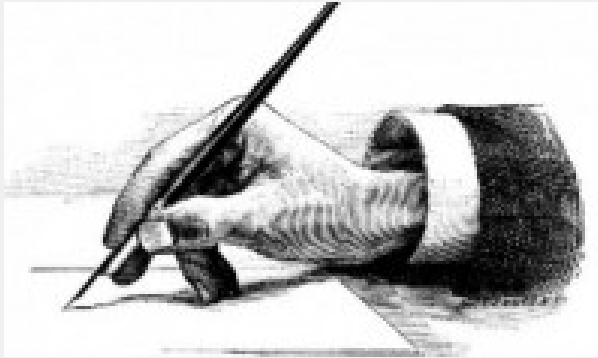


Παναγιώτης Μαυροειδής



Έχει ενδιαφέρον τελικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ακόμη και το in.gr τη θυμήθηκε.

Όχι βέβαια για να ενημερώσει ως portal ενημέρωσης για την εκλογική της κάθοδο και τις θέσεις της, αλλά για να ενημερώσει για την αποχώρηση των οργανώσεων APAN και ΑΡΑΣ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι το μοναδικό πολιτικό μέτωπο, που με όλες τις αδυναμίες του, αποφάσισε τα θέματα της πολιτικής και εκλογικής τακτικής της και την **κάθοδό της στις εκλογές**, με συνελεύσεις των τοπικών οργανώσεων της με απόλυτα δημοκρατική διαδικασία παρά τις δυσκολίες της περιόδου, με συμμετοχή εκατοντάδων αγωνιστών και αγωνιστριών. Το ΠΣΟ επικύρωσε, επίσης με συντριπτική πλειοψηφία.

Έχει σημασία να σταθεί κανείς στις γνώμες των συντρόφων, αποφεύγοντας τον ελιτισμό να θέτουμε ως μέτρο των πάντων την προσωπική μας γνώμη ή την άποψη της οργάνωσης/ομάδας που μετέχουμε. Έχει κάποια σημασία όταν περίπου το 80% όσων μετείχαν, απέρριψαν τη δορυφοροποίηση/υποταγή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στη ΛΑΕ που κατά βάση διεκδικεί τη συνέχεια του "καλού" ΣΥΡΙΖΑ με ασθενικές διαφοροποιήσεις προς τα αριστερά. Είναι η μεγαλύτερη απόδειξη της βαθιάς λαθεμένης προσέγγισης να βλέπει κανείς το μέτωπο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως άθροισμα οργανώσεων και σχέσεων μεταξύ τους, περιφρονώντας το ρόλο και τη γνώμη του συνόλου των αγωνιστών της.

Ακόμη σπουδαιότερο είναι να σκύψει κανείς στις απόψεις που διατυπώθηκαν και να μη μείνει στις ψηφοφορίες. Η επιλογή για **αυτοτέλεια και ανεξαρτησία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και του προγράμματος ρήξης με το κεφάλαιο και την ΕΕ**, είναι βαθύτερη κοινωνική αναγκαιότητα και αντιστοιχεί στην υπαρκτή ρηξιακή τάση μέσα στο εργατικό κίνημα, τη ριζοσπαστική νεολαία και το λαϊκό ΌΧΙ. Αποτελεί δε -όχι άρνηση όπως πρόχειρα διατυπώνεται η κατηγορία- αλλά **προϋπόθεση** για μια **μετωπική πολιτική αρχών σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο**.

Στην πολιτική στιγμή που το ερώτημα **μέσα ή έξω από την ΕΕ** μπήκε μαζικά στην κοινωνία, μαζί με την **καυτή πατάτα της ρήξης ή όχι**, είναι αναγκαία εκείνη η αριστερά που δε θα ακολουθήσει την τακτική της στρουθοκαμήλου και θα κοιτάξει τον ταξικό αντίπαλο στα μάτια.

Αλλά θα προσθέσουμε και κάτι άλλο: Αλήθεια, η αποχώρηση των δύο αυτών οργανώσεων, αντανακλά κυρίως χαώδεις διαφορές στο χαρακτήρα της μετωπικής πολιτικής και ειδικότερα της συνεργασίας με τη ΛΑΕ; Δεν είναι αλήθεια αυτό και δεν πρέπει να υποτιμούμε τις απόψεις και τις πολιτικές διαφορές.

Αυτές είναι βαθύτερες και σοβαρότερες και σχετίζονται με το χαρακτήρα της εποχής, την εκτίμηση του ρόλου της ΕΕ και των δυνατοτήτων μεταρρυθμίσεων μέσα στον ολοκληρωτικό καθολικό καπιταλισμό της εποχής μας, το ρόλο των κυβερνήσεων στο συνολικό αφήγημα μιας επαναστατικής στρατηγικής, στην εκτίμηση του χαρακτήρα των νεορεφορμιστικών μικροαστικών σχηματισμών αστικής ηγεμόνευσης τύπου ΣΥΡΙΖΑ, τελικά το περιεχόμενο της επαναστατικής στρατηγικής σήμερα.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η πλειονότητα σχεδόν της επιχειρηματολογίας που αναπτύσσεται σχετικά με

τη ΛΑΕ, προβλήθηκε σχεδόν πανομοιότυπα στο παρελθόν για να υποστηριχθεί είτε ανοιχτά η προσχώρηση είτε η προσέγγιση με το ΣΥΡΙΖΑ (βαφτίζοντάς την ..ενιαίο μέτωπο, διαβάζοντας ανάποδα το Λένιν). Ποιος και γιατί ξεχνάει αυτή τη συζήτηση;

Παρά τις υπαρκτές διαφορές ΣΥΡΙΖΑ και ΛΑΕ, έχει σημασία αυτή η κοινή επιχειρηματολογία και θα άξιζε να δει κανείς το κοινό νήμα αυτής της συζήτησης. Τούτη η αποχώρηση αντανakλά την ωρίμανση αυτών των διαφορών σε μια οριακή πολιτική στιγμή. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν φιλοξένησε αυτή την προγραμματική συζήτηση οργανωμένα, ούτε και οι οργανώσεις της. Εδώ είναι το πρόβλημα και όχι κυρίως σε όσα προβάλλονται με τόσο πληθωριστικό και αστήριχτο τρόπο περί έλλειψης μετωπικής πολιτικής. Από ..μετωπίτιδα πάσχουμε μάλλον και όχι από έλλειψη ενωτικού πνεύματος.

Η αποχώρηση ενός τμήματος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι οπωσδήποτε ένα βήμα προς τα πίσω και γενικά και ιδιαίτερα σε αυτές τις οργανώσεις που αποχωρούν από ένα αντικαπιταλιστικό μέτωπο για να προχωρήσουν σε ένα μεταρρυθμιστικό ρεφορμιστικό εκλογικό μέτωπο.

Αρκετοί σύντροφοι θεωρούν τη στάση του ΝΑΡ απέναντι σε αυτήν την αποχώρηση, στο παραπέντε μιας σοβαρής εκλογικής μάχης, ως δείγμα χαλαρότητας, υποχωρητικότητας και υπερβολικής ανοχής. Βεβαίως έχουμε την αρνητική εμπειρία των διασπάσεων από το ΚΚΕ και την ευαισθησία να διεκδικήσουμε την αποφυγή μιας συζήτησης αμοιβαία απαξιωτικής και πρόχειρης, όπως δυστυχώς είναι ο κανόνας. Είναι όμως κυρίως μια **πολιτική επιλογή** σε μια εποχή όπου οι εξελίξεις κινούνται γρήγορα και οι πολιτικές στρατηγικές γίνονται φύλλο και φτερό ή ανασυντάσσονται ταχύτατα. Ακριβώς επειδή δεν πρέπει να κλείσει, αλλά να βαθύνει η συζήτηση, η αντιπαράθεση και η αναζήτηση συμφωνιών σε πιο στέρεη βάση, είναι στοίχημα ένας **εργατικός πολιτικός πολιτισμός**, που θα τιμάει τους αγωνιστές και τις σχέσεις τους, την ίδια ώρα που δε θα στρογγυλεύει τη συζήτηση. Αλίμονο, αν στο όνομα των διαφορών, σταματάει η συζήτηση και η συντροφική εκτίμηση. Αλίμονο, αν στο όνομα της πίκρας, ενοχοποιείται η πολιτική αντιπαράθεση. Αν έχουμε-και έχουμε όλοι- το θάρρος να κοιτάζουμε κυρίως απέναντι προς τον ταξικό και πολιτικό αντίπαλο και όχι παραδίπλα μας αριστερά, τότε όλη αυτή η επώδυνη διεργασία μπορεί να καταστεί **γόνιμη**.

Σε κάθε περίπτωση, ας μην ονειρεύονται διάφοροι εντός του αστικού κομματικού συστήματος και εντός της συστημικής αριστεράς: Με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ δε θα ξεμπερδέψουν εύκολα. Όχι, επειδή είναι χωρίς ψεγάδια και αδυναμίες, αλλά διότι είναι πολύ ακριβό αυτό που αντιπροσωπεύει και το έχει κατακτήσει με πολύ κόπο ο κόσμος της.

Κάνουν λάθος όσοι μηδενίζουν, αναπαράγοντας διαρκώς τη θεωρία των χαμένων ευκαιριών, αυτό που έχει καταφέρει ή συμπυκνώνει ως στίγμα και άρωμα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Αν σήμερα όλοι γνωρίζουν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το βασικό της στίγμα, δεν είναι επειδή αυτή βγαίνει στα κανάλια (το ξέρουμε πως δε βγαίνει), ούτε επειδή έχει βουλευτές και χρηματοδότηση, ούτε επειδή πήγε ή δεν πήγε με τον τάδε ή τον δείνα, ούτε επειδή είναι οργανωτικά σφριγηλή και με ενιαία δράση (άπειρα τα προβλήματα). Είναι επειδή έχει καταφέρει να θέσει τη συζήτηση για ένα αντικαπιταλιστικό εργατικό πρόγραμμα, σε μια εποχή καθολικής καπιταλιστικής κρίσης και κοινωνικής αντεπανάστασης σε βάρος του κόσμου της εργασίας. Και επειδή το καταφέρνει αυτό, όχι μέσω κειμένων, χαροπολέμου και προγραμμάτων γραφείου, αλλά σε σύνδεση με τη μαχητική δράση της στο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα, δηλαδή το φορέα ανάπτυξης και επιβολής αυτού του προγράμματος.